

amellett, hogy nagyszámú olvasóval foglalkoznak. Figyelemreméltó a karácsondi népkönyvtárnak a ponyvairadalom elleni harca. Kevés szóval, de igen meggyőző szemléltetéssel mutatja be néhány izléses, ötletes grafikonon és rajzon a község megváltozott, szebb életét, felszabadulás utáni fejlődését. Olvasóinak nagy száma is azt bizonyítja, hogy propaganda tevékenysége nem öncélú. A felsorolt községekben a könyvtár és a kultúrotthon valóban a dolgozók színvonalas szórakozásának és művelődésének központjaivá váltak.

Általában azt tapasztaltuk a meglátogatott intézményeknél, hogy a dolgozók sok felelősségérzettel és invencióval végzik munkájukat és azt, hogy tudalában vannak annak, hogy állandóan képezniük kell magukat ahhoz, hogy helyt tudjanak állni.

A fentiekben közölt észrevételeink csak vázlatosak lehetnek, hiszen nemcsak könyvtárakat tanulmányoztunk — és a meglátogatott könyvtárak mindegyikéről külön-külön is sokkal többet lehetne írni.

TÖBB, MINT KÉTSZÁZ EMBER

lakik a gencsháti állami gazdaság munkásszállásain, családjától távol, a legközelebbi községtől egy-két óra járásra. A téli időszakban még inkább helyhez vannak kötve, a munka irama is lassabb. Üzemi könyvtáros számára a legideálisabb működési lehetőség!

A gazdaság könyvtára mégis pang. Igaz, a könyvvállomány meglehetősen szerény. Egy része a gazdaság tulajdona, másik része a járási könyvtaré, amely az utóbbiak időnkénti kicserélését ígerte, de az ígéret, sajnos, nem lett valóság. A rendszeres olvasók tehát untilig ismerik a meglévő szépirodalmi műveket. A politikai irodalom pedig nagyon egyhangú: hiányoznak a dokumentumjellegű, érdekes, olvasmányos könyvek, amelyek »étvágygerjesztő előtanulmányok« lehetnének a tudományos irodalomhoz. A gazdaság termelési profilját érintő szakkönyvek beszerzése nem tart lépést a fejlődéssel.

De nemcsak ezért nem olvasnak Gencsháton. A vezetőség tagjai örvéndesen tájékozott és széles körben érdek-

3.

A magyar népművelési dolgozók részéről mindenhol komoly érdeklődést tapasztaltunk a román népművelési munka iránt. Ez a nagyfokú érdeklődés a mi népművelési dolgozóinkban is megvan.

Rá kell azonban mutatnom arra — és ez egyben önkritika is —, hogy a gyümölcsöző küldöttség-cserékem kívül a dokumentációs anyag, könyv, folklór-anyag cseréje területén komoly hiányosságok vannak. Hazatérésünk után egyik fontos feladatunknak tekintjük, hogy mindent megtegyünk a magunk részéről ezeknek a hiányosságoknak a felszámolására.

Közös feladatunk, hogy a népművelési munka sajátos eszközeivel és módszereivel teljes erőnkiből hozzájáruljunk népeink eredményeinek kölcsönös megismertetéséhez, népeink közötti örök barátság további erősítéséért, közös békeharckért, a szocializmus felépítéséért.

ILIE AVRAMESCU,
a Román Népköztársaság
Művelődésügyi Minisztériumának
főigazgató helyettese

lódó olvasók, a munkások azonban állítólag nem akarnak olvasni. Ezt nehéz elhinni ott, ahol hetenként kétszeri filmvetítéssel (gyakran a szegedi mozikkal azonos műsossal!), zenekari felszereléssel, rádiókkal segítik a munkások kulturális fejlődését; de ha valóban így van, akkor nyilván hiányzik a megfelelő propaganda. Mert igenis: a jó bornak is kell cégér.

Igen ám, de nehéz az olvasóktól »viszszaszerezni« a kiadott könyveket — halljuk. A nyári munkák idején, nagy területen szétszórta laktó és dolgozó másfélezer időszakos munkás »megfegyverzése« csakugyan nehéz lehet, de ugyanez nem hihető el az állandó munkásokról. Nem ártana, ha a makói járási könyvtár jobb szervezőmunkával, tanácsal és könyvekkel több segítséget nyújtana a gazdaságnak, amely a természetben országos viszonylatban az első közt van. A legmagasbrendű mezőgazdasági termelési formában dolgozó kétszáz ember szellemi fejlődése nem kis tét! (L. O.)